

Inspekcija u salonu

Bilo je to jednog subotnjeg jutra, kad sam se, kao i obično, probudila uz zvuk fena i žamora maminih mušterija. A samo nekoliko minuta kasnije zazvonio je mamin gromovit glas koji me zove u salon. Dobra strana što je frizerski salon smješten u kući jest mogućnost da ja uskočim u pomoć, a loša je svakodnevna buka, i kad učim, i kad pokušavam bar o nečemu razmisliti. Teško se sabrati kad dolje u tom maminom carstvu ima toliko zanimljivog: glavopera, hauba, mašinicica i naravno, najčudesnijih razgovora i zahtjeva. Dok čekaju, mušterije iskomentiraju sve: od grunta i kokošinca do Londona i Kube. Nije se ni meni zato teško uklopiti.

Kroz prag u mamin salon zakoračili su svakakvi ljudi: dobri, strpljivi, mali, zahtjevni, ljubomorni... Prošlog tjedna posjetio nas je, na primjer, jedan gospodin koji pripada skupini nestrpljivih. „Vesna, gužva je, gužva! Ja sam došiu z bolnice, biu sam na urologiji. Gubiu sam pod pud nogama i sam sam se vrtiu!“ kaže. Crnka s uvijačima mu je dobacila: „Gospon, pa onda ste bili na neurologiji!“ Cijeli salon je prasnuo u smijeh, a mama je još dodala nešto o ginekologiji i porodima. Tako je to iz dana u dan, a kad se mama vrati iz salona, sva sretna i vesela često mi priča slične primjere.

Tog subotnjeg jutra baš kad sam ja bila zadužena za pranje kose, ušla u čekaonicu jedna već na prvi pogled načitana, ozbiljna žena. Pristojno je pozdravila, popila kavicu s mlijekom i vrlo malo šećera. Strpljivo je čekala da dođe u moje tinejdžerske ruke i nagnula glavu nad glavoper. Priznajem, nekako sam je se bojala. Nisam ju od straha ni pitala je li joj dobra voda. Malo sam ju čak i umila, ali što se može, nitko nije savršen, opravdavala sam se u sebi. Naime, bila sam gotovo sigurna da je ova opasna gospođa zapravo gospođa inspektorica, a kad sam to pitanje svojim pogledom uputila mami, ona je to stopostotno potvrdila kimnuvši. Brzo sam uvaženu mušteriju obrisala i prepustila mami.

Nespretno sam se uhvatila metle i otišla na drugi kraj salona, ali me još uvijek gospođa inspektorica mogla doseći svojim pogledom. Kad sam bila mala, uvijek sam se hrabro gurala u salon da vidim kako inspektori pregledavaju papire i hodaju po salonu, ispituju o osoblju, a vidi me sad! Dok sam mela čisti pod ispod prekrivenih nogu jedne svježe obojene plavuše, ona je svojom plavom glavom promatrala svaki moj pokret. Pokušala me pohvaliti mami koja je svu svoju koncentraciju usmjerila inspektoričinoj frizuri. Plavuša je rekla: „Joj, kak vaša Janica lijepo pere kosu i pita za vodu i za sve!“ Katastrofa! Ja sam se samo ukočeno smješkala i promatrala inspektoričine reakcije.

Mama i gospođa inspektorica brzo su pronašle zajedničke teme. Bila sam u panici jer mi se činilo da su se nekako previše zbližile. Kad su počele prepričavati anegdote, shvatila sam da je to zapravo mušterija mamine bivše šefice. Odmah mi je bilo lakše. Teta za koju smo mislile da je inspektorica, s najpomnije napravljenom frizurom koju je mama te subote napravila, napustila je salon. Od olakšanja sam ispustila jedan dugi ah.

Još nisam pošteno odahnula, a teta inspektorica opet uđe kroz vrata. Otvori torbu, a ja usta panično čekajući da izvadi onu svoju veliku značku. Umjesto toga, u ruci joj se pojavi novčanica koju mi pruži. Nakon tolikog straha, mislim da sam to i zaslužila. Nasmiješila sam se, pažljivo prihvatila novčanicu i ljubazno dodala: „Gospođo, dođite nam opet!“

Jana Ramušćak, 7,b